

Örebro's nya konsertmästare, Amus Kerstin Andersson som närmast kommer från Stockholms symfoniska orkester, har stora förväntningar på sitt nya jobb.

I NÄRBILD

Namn: Amus Kerstin Andersson.

Ålder: 29 år.

Bostad: Lägenhet i Stockholm.

Familj: Gift, inga barn.

Inkomst: Svenska musikerlöner är skandalöst låga - bland de lägsta i världen.

Röker: Nej.

Dricker: Ja, gärna goda årgångsviner.

Senast lästa bok: Herman Lindqvists bok om Axel von Fersen.

När skrattade du senast riktigt gott?

- Jag skrattar för det mesta.

När blev du senast riktigt ledsen?

- På en begravning för några veckor sedan.

Vem skulle du gärna bjuda på middag?

- John Cleese

Var skulle du allra helst vilja bo?

Ibland skulle jag vilja bo på en öde ö. Men jag kommer aldrig att lämna Sverige.

vilka egenskaper gillar du hos en kvinna?

- Intelligens och mjukhet.

vilka egenskaper gillar du hos en man?

- De ska vara romantiska, komma med blommor då och då. Och så ska de ha sunt förnuft?

Vilken är din bästa och sämsta sida?

- Den bästa är nog att jag ofta är glad. Den sämsta att jag har ganska kort stubin ibland.

Har du någon favoritförfattare?

Herman Lindqvist.

Vilken musik lyssnar du helst på?

- Jag lyssnar oerhört gärna på jazz.

Nämn en idrottsman du beundrar?

- Jag beundrar hela norska skidlandslaget.

Favoriträtt?

- Skaldjur i alla former.

Vilket TV-program vill du inte missa?

- Våra värsta år och Pang i bygget.

Om du får ont om pengar - vad väljer du att avstå från?

- Det blir nog bilen.

Vad skulle du göra om du fick makt för en dag?

- Jag skulle snabbt lämna över makten till någon som visste hur den ska skötas.

Vad är din dröm om lycka?

- Att få vara frisk och leva länge, även efter pensionen.

Har du någon favoritfärg?

- Det är rött.

Vad löser du först i tidningen?

- Familjeannonserna.

Hur håller du dig i form?

- Jag går på gym då och då.

Är du rädd för att dö?

- Ja.

Tror du på Gud?

- Ja visst.

Vilket djur skulle du vilja bli i ett kommande liv?

- Jag skulle nog vilja bli en delfin. De verkar så förståndiga.

Med musik från Mora i bagaget:

Violinisten håller i konserten

ÖREBRO. - Vilket fantastiskt konserthus. Tänk att ha ett eget rum, det är unikt för Sverige.

Lovorden haglar när Örebro's nya konsertmästare försöker beskriva sin lycka att få komma till musikstaden alla talar om.

I mitten av augusti kom Amus Kerstin Andersson till sin nya arbetsplats i Örebro konserthus. Efter bara några veckors arbete med orkestern har hon omdömet klart:

- Vilka fina människor och vilken hungrig orkester.

Vem är då Amus Kerstin? Vill man göra det lätt för sig skulle svaret kunna bli: en mycket ambitiös och lovande violinist med nästan hela livet framför sig. Men det är långt ifrån heltäckande.

□ Hösten är bäst

Hon går med snabba steg till kaffeautomaten, som hon inte själv utnyttjar, klurar snabbt ut hur den fungerar och kommer tillbaka med fyllda mugar. Vi sätter oss tillrätta i konserthusets fikarum med utsikt över Svartån som stilla och blank speglar lövträdens guldgula blad.

- Hösten är den bästa årstiden, säger hon.

- Se på färgerna. De gör att jag blir lite försjunken, nostalgisk.

- Jag är nog lite ensamtypen. Går gärna på restaurang ensam, reser gärna ensam. Då är det ingen annan som bestämmer över mig.

□ Musik i Mora

Så väcks hon snabbt ur förtrollningen av ett egendomligt ljud i handväskan. Hon gräver en lång stund och hittar till slut upp en mobiltelefon.

Efter telefonsamtalet bestämmer vi oss för att ta alltihop från början.

Amus Kerstin kommer från en liten plats några kilometer utanför Mora. Släkten bodde på gården Amus som inte längre finns kvar, så nu är Amus bara ett släktnamn. Pappan är fiolspelare och musiklärare och något av bygdens musikguru så Amus Kerstin tycker inte det är så konstigt att hon själv blev musiker.

- När jag fyllde fyra år fick jag min första kvartetsfiol av pappa och sedan dess har jag spelat.

Där hemma hade hennes pappa som

regel fiolelever och Amus Kerstin hal-kade in på ett bananskål. Men med åren blev spelandet allvar och både pappa och mamma var stränga när det gällde att öva, något som Amus Kerstin förlåtit dem.

- Många gånger stängde de av TV:n framför näsan på mig. Det kändes hårt då, men jag skulle nog göra samma sak själv för mina egna barn - tänk bara på alla TV-spel och data.

När Amus Kerstin var åtta år bestämde sig pappa för att skicka henne till professor Sven Karpo i Stockholm.

□ Spännande resa

- Jag kommer ihåg hur spännande det var första gången jag satt där ensam i en förstaklass-kupé på väg till Stockholm för att få lektioner av professorn.

- Nästan alla blivande violinister har gått för Karpo. Han har lagt hela min grund som musiker.

Resorna fortsatte högstadiet ut. Sedan kom hon in på Kungliga Musikaliska Akademien i Stockholm som 16-åring.

- Det blev en enorm omställning från livet hemma i Mora. De flesta var äldre och man fick följa med ut och rumla runt om nätterna. Men jag lyckades hålla koncentrationen på fiolen, säger hon med ett klingande skratt.

□ Studier utomlands

På "Ackis" gick Amus Kerstin sex år, de två sista som diplomviolinst, innan det blev dags för den stora debutkonserten med Radiosymfonikerna. Sedan blev det studier i New York och Geneve något halvår innan Amus Kerstin fick jobb i Stockholms filharmoniska orkester 1988.

- Filharmonikerna har haft ett stort uppsving de senaste åren och har märkts mycket även internationellt. I Örebro blir det naturligtvis en mindre orkester, men för mig som konsertmästare blir det ett större ansvar. Det känns väldigt kul.

- Att vara konsertmästare betyder inte bara att spela tonerna rätt utan att kunna förklara och sätta sin egen prägel på stämman. I Stockholm kallade vi platsen för "elektriska stolen".

□ En hård vecka

Hur ser då livet ut för en konsertmästare? När jag hör Amus Kerstin berättar börjar jag inse att det gott och väl handlar om en heltidstjänst.

- En vanlig arbetsvecka har vi fem timmars repetitioner per dag som före-

gås av minst en timmes uppvärmning. Dessförinnan har jag en hel del förberedelser.

Örebro är en liten stad vilket betyder att man oftast bara framför samma konsert en gång. Orkestern måste därför ägna extra mycket tid åt att öva in nya verk.

- När jag nyligen var ledig en vecka blev det därför bara tid för övningar, säger hon.

- Men visst tar jag ledigt ibland och då åker jag till Paris och går på café - utan musik.

Högtalaren i fikarummet ber Amus Kerstin slå nolla nolla på intertelefonen och hon får upp från stolen. Tillbaka frågar hon lite diskret hur lång tid vi behöver och jag lovar att bara ställa några avrundande frågor.

□ Älskar matlagning

Hinner du med någon hobby?

- Jag älskar att laga mat. Jag kan stå flera dagar i köket och göra allt från vanlig husmanskost till italienska köket och goda såser. Och det ska vara mycket vitlök.

Vad gillar du Örebro?

- Det är en jättetrevlig stad. Jag har just lärt mig att hitta lite i centrum. Och så har jag varit på Slottskrogen som har fin mat.

Vilka krav ställer du på dig själv i orkestern?

- Det är viktigt att allt går perfekt. Jag är alltid lite spänd inför varje repetition och är på högvarv redan när jag vaknar. Någon frukost är det aldrig tal om.

□ Gärna en resa

Några önskemål?

- Att orkestern skulle göra en resa emellanåt. Jag har också varit med i Stockholms Sinfonietta och gjort ganska många resor vid det här laget. Det är utvecklande för orkestern och även bra för hemmapubliken.

Spelar du folkmusik ibland?

- Det var som spelman jag en gång började och jag önskar att många fler skulle få den chansen. Det utvecklar känslan för rytm, klanger och harmonier och det har jag haft nytta av senare.

- Nu blir det mest på midsomrarna jag spelar folkmusik, säger Amus Kerstin Andersson.

Vi avslutar intervjun, jag lägger ner blocket i väskan, dricker upp det kalla kaffet och tittar upp. Då är hon redan försvunnen.

Text: PER KAHNBERG
Foto: LARS HANSSON